

Clipa de zbor

Daniel Vișan-Dimitriu

A fost o zi în care s-a oprit
din curgerea spre-apusul veșniciei,
eternul Timp fiind prea obosit
de mersul printre aștrii galaxiei.

Era semnalul lor, cel așteptat
de veacuri strecurate în uitare,
iar în Tenebre s-a ținut un sfat
și-au hotărât pe Timp să îl omoare.

Curând, au fost trimise pe Pământ,
ca bestii ce n-ai crede că există,
ieșind, în noaptea zilei, din mormânt,
războinici dintr-o lume cabalistă.

Dar, într-o clipă, s-a deschis în cer
o poartă, iar pe puntea luminoasă,
au coborât, pe trepte de mister,
femei cu-nfățișare bățăioasă.

În lupta aprigă ce s-a purtat,
au fost neînfricate și rapide,
iar arma lor lăsa pietrificat
orice dușman, cu raza ce ucide.

S-a terminat, iar cerul s-a deschis,
primindu-le-'napoi pe amazoane,
dar uneia, să stea i-a mai permis
s-aștepte, printre groaznicele stane

ca timpul să își doarmă, liniștit
un somn cu Erele cuprinse-n vise
ce-aveau decor al Sursei răsărit
din vremea când Nimicul mai trăise.

Cât l-a vegheat, i-a fost îndeajuns
ca-n inimă iubirea să-i pătrundă,
și-n suflet să își caute răspuns
la tot ce simte-n corp că o inundă.

A sărutat suvițele de ani
și le-a-mpletit în păru-i de zeiță,
l-a mângâiat pe umerii spartani,

și i-a cântat, cu vocea-i de domniță:

“Trezește-te, acum, iubitul meu,
te-aștept să vii din lumea ta de vise
la mine, și să fiu, de-acum, doar eu,
o clipă dintre erele promise;

Voi fi, în tine, clipa de-nceput,
de azi, din viitor, de cât durează
o clipă ce a fost, dar n-a trecut
pe calea ce, din ceruri, luminează.”

“Te-am auzit, iubita mea, te știu,
ice am să-ți spun acum nu e-ntr-o pripă:
cu tine, împreună vreau să fiu
în zborul meu din fiecare clipă.”